

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/487/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1213243975
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:1213243975.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľa: Ing. B. M., nar. XX. XX. XXXX, bytom J., O. XXXX/XX, zastúpeného splnomocneným zástupcom JUDr. Jurajom Strählem, advokátom so sídlom J., V. Z. XX/XXX, proti odporcovi: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 14C/59/2014-83 zo dňa 23. apríla 2015, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu zrušuje a vec vracia okresnému súdu na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 14C/59/2014-83 zo dňa 23. 04. 2015 zrušil rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a. s., so sídlom Karloveské rameno 8, Bratislava, vydaný rozhodcom JUDr. Miroslavom Ráčom, sp. zn. SR 04641/13 vo veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, proti žalovanému Ing. B. M., v konaní o zaplatenie 905,95 eur s príslušenstvom s tým, že po právoplatnosti rozsudku vo veci samej rozhodne všeobecný súd. Odporcovi uložil povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 255,52 eur na účet právneho zástupcu navrhovateľa do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V tej istej lehote uložil odporcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok z podaného návrhu vo výške 331,50 eur.

V odôvodnení uviedol, že navrhovateľ sa voči odporcovi domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a. s., so sídlom Karloveské rameno 8, Bratislava sp. zn. SR 04641/13 zo dňa 20. 11. 2013.

Súd na základe vykonaného dokazovania zistil, že rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a. s., č. SR 04641/13 zo dňa 20. 11. 2013 bol navrhovateľ zaviazaný zaplatiť odporcovi 905,97 eur spolu so zmenkovým úrokom vo výške 0,25 % denne zo sumy 905,97 eur od 30. 01. 2013 do zaplatenia, zákonným úrokom vo výške 6 % ročne zo sumy 905,97 eur od 04. 03. 2013 do zaplatenia a nahradiť trovy rozhodcovského konania vo výške 267,679 eur, všetko v mesačných splátkach vo výške 120,- eur splatných vždy k poslednému dňu v mesiaci pod následkom straty výhody splátok.

Súd ďalej zistil, že medzi účastníkmi bola dňa 28. 11. 2011 uzavretá rozhodcovská zmluva, podľa ktorej sa účastníci dohodli, že všetky spory, ktoré vzniknú zo zmluvy o úvere č. 501000521 uzatvorenej dňa 28. 11. 2011, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie a spory, ktoré vzniknú z dohody o vyplnení zmieniek zabezpečujúcich úverovú zmluvu, budú riešené buď pred SRS alebo pred príslušným súdom SR, podľa toho, na ktorom súde podá žalujúca strana žalobu, pričom účastníci sa dohodli, že pokiaľ ktorákoľvek zo zmluvných strán podá žalobu na všeobecnom súde, považuje sa táto skutočnosť za rozvázovaciú podmienku rozhodcovskej zmluvy, ustanovenie tejto vety sa nepoužije v prípade, ak pred podaním žaloby na všeobecnom súde bola podaná žaloba na rozhodcovský súd vo veci, v ktorej je touto rozhodcovskou zmluvou v súlade s vnútornými predpismi SRS založená právomoc SRS.

Zo zmluvy o úvere uzavretej medzi navrhovateľom a odporcom dňa 28. 11. 2011 súd zistil, že odporca ako veriteľ poskytol navrhovateľovi ako dlžníkovi úver vo výške 350,- eur, ktorý sa zaviazal zaplatiť

zvýšený o príslušný poplatok vo výške 322,- eur a spolu zaplatiť čiastku 672,- eur v 12 mesačných splátkach po 56,- eur, pričom bol vyznačený spôsob dôvodu poskytnutia úveru ako na výkon povolenia. Citujúc ust. § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení v čase uzavretia zmluvy súd dospel k záveru, že ide o spotrebiteľský vzťah, nakoľko dlžník je a aj v čase uzavretia zmluvy bol spotrebiteľom, pretože nebolo preukázané, že by pri uzavieraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Účel povinnému poskytnutých peňažných prostriedkov na výkon povolenia, tak ako je vyplnené v predtlačí textu zmluvy o úvere, nebol v konaní preukázaný.

Súd ďalej konštatoval, že pokiaľ rozhodcovský rozsudok priznal plnenie oprávnenému na základe zmenky, ktorú vyplnil oprávnený na základe dohody o vyplnení zmenky, ktorú súd vyhodnotil ako neplatnú, je potrebné konštatovať, že plnenie priznané v rozhodcovskom rozsudku je v rozpore s § 52 ods. 2, § 53 ods. 1, ods. 2, § 53 ods. 4 písm. k/, o/ Občianskeho zákonníka, resp. § 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Rozhodnutie rozhodcu, ktorý zo spotrebiteľského vzťahu vytvoril bezkauzálny vzťah zo zmenky, vylučuje akékoľvek inštitúty zamerané na ochranu spotrebiteľa, čím porušuje kogentné predpisy určené na ochranu spotrebiteľa. Rozhodcovský súd porušil práva navrhovateľa ako spotrebiteľa, teda zákony na ochranu práv spotrebiteľov.

S poukazom na § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka v znení platnom v čase uzavretia zmluvy, § 3 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „zákon č. 244/2002 Z. z.“) bol súd názoru, že rozhodcovská zmluva v konaní, kde vystupuje spotrebiteľ, môže byť platná len vtedy, ak je výsledkom individuálneho dojednaní medzi veriteľom a spotrebiteľom a rešpektuje všetky zákonom stanovené podmienky. Súd sa stotožnil s tvrdením navrhovateľa, že pre realizáciu práv spotrebiteľa je výhodnejšie konanie pred všeobecným súdom, kde je mu priznané oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, konanie je dvojinštančné, je možných viacero opravných a mimoriadnych opravných prostriedkov a v prípade porušenia práv je možné sa domáhať ochrany aj ústavnou sťažnosťou. Navyše konanie je vedené podľa procesných predpisov stanovených zákonom, ktoré sú každému známe, o ktorých súd spotrebiteľa bez náležitého zastúpenia či právnického vzdelania poučuje, naproti tomu konanie pred rozhodcom je vedené podľa interných predpisov rozhodcovského súdu, ktoré ani nemusia byť spotrebiteľovi známe.

Súd tiež konštatoval, že zistil, že síce rozhodcovská zmluva ponúkala možnosť voľby uplatnenia nároku pred všeobecným a rozhodcovským súdom, avšak rozhodcovská zmluva obsahovala predtlač pripravenú veriteľom - odporcom, pre prípad možnosti rozhodcovského konania stanovovalo právomoc Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného spoločnosťou Slovenská rozhodcovská a. s., teda rozhodcovský súd, ktorý podľa vedomostí súdu rozhoduje úplne prevažnú väčšinu sporov odporcu. Súd nezistil, že by sa odporca, ktorý pripravoval rozhodcovskú zmluvu, venoval informovaniu navrhovateľa o základných právach a povinnostiach, výhodách a najmä nevýhodách rozhodcovského konania, teda že celé konanie malo aspoň charakter obdobný ako individuálne dojednanie zmluvy. Súd konštatoval, že takéto konanie je v rozpore s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka a ani zmluva, ktorá vzišla z takéhoto konania nemôže byť platným právnym úkonom. Nakoľko rozhodcovská zmluva je neplatným právnym úkonom z dôvodu jej rozporu s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka, nemohlo neplatné zmluvné ustanovenie založiť právomoc rozhodcovského súdu.

Zistiac dôvody pre zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. c/, j/ zákona č. 244/2002 Z. z. v znení platnom do 31. 12. 2014 preto súd zrušil napadnutý rozhodcovský rozsudok a podľa § 43 ods. 1 cit. zákona rozhodol tak, že sám bude pokračovať o žalobe a vo veci rozhodne.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) a navrhovateľovi ako úspešnému účastníkovi konania priznal náhradu trov právneho zastúpenia za tri úkony právnej pomoci podľa § 13a ods. 1 písm. a/, c/, d/ vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (príprava a prevzatie zastúpenia, podanie návrhu na súd, zastupovanie na pojednávaní) vo výške za rok 2014: 2 x 61,84 eur + 8,04 eur (§ 16 ods. 3 cit. vyhlášky), za rok 2015: 64,53 eur + 8,39 eur (§ 16 ods. 3 cit. vyhlášky), spolu vo výške 212,68 eur. Súd zároveň priznal navrhovateľovi náhradu DPH podľa § 18 ods. 3 cit. vyhlášky vo výške 20%, t.j. 42,54 eur.

Nakoľko navrhovateľ ako spotrebiteľ je oslobodený od platenia súdnych poplatkov, súd podľa § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov zaviazal odporcu aj na zaplatenie súdneho poplatku z podaného návrhu vo výške 331,50 eur.

Proti tomuto rozsudku podal odporca odvolanie, ktorým sa domáhal zrušenia napadnutého rozsudku a zamietnutia žaloby ako nedôvodnej.

Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa odporcu je nepochybné, že rozhodcovská zmluva, resp. doložka dohodnutá medzi navrhovateľom a odporcom je tzv. nevýhradnou rozhodcovskou zmluvou, nakoľko umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania alebo súdneho konania. Už len z tohto pohľadu rozhodcovská zmluva nevyžaduje od navrhovateľa, aby spory s ním riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Navrhovateľ má teda kedykoľvek právo sa slobodne rozhodnúť, na ktorom orgáne uplatní svoje právo. Platnosť právneho úkonu navyše treba hodnotiť v čase jeho uzavretia a bez hypotetického zvažovania okolností, ktoré môžu, ale nemusia, nastať po jeho uzavretí. Dôležité teda je to, či doložka v čase jej uzavretia sama osebe umožňuje alebo neumožňuje spotrebiteľovi uskutočniť voľbu medzi súdom alebo alternatívnym riešením sporu. Prijatie argumentácie súdu by znamenalo úplné znemožnenie využitia rozhodcovského konania pre odporcu (a teda aj každého dodávateľa), pričom je zrejmé, že z ust. § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka nevyplýva úmysel zákonodarcu zakázať rozhodcovské konanie úplne, ale iba ho obmedziť. Predmetné ustanovenie Občianskeho zákonníka navyše treba vykladať eurokonformne v zmysle znenia Smernice. Podľa písm. g/ odseku 1 Prílohy tejto smernice je zakázané iba dojednanie, aby spotrebiteľ riešil spory nepodliehajúce právnym ustanoveniam výhradne arbitrážou. Prípustnosť rozhodcovského konania vyplýva aj z právnej úpravy týkajúcej sa spotrebiteľských úverov (§ 4 ods. 2 písm. r/ zákona č. 258/2001 Z. z., resp. § 9 ods. 2 písm. v/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení zákona č. 394/2011 Z. z.), ako aj z odporúčania Komisie č. 98/257/ES o zásadách použiteľných na orgány zodpovedné za mimosúdne riešenie spotrebiteľských sporov.

Ďalej odporca poukázal na to, že medzi navrhovateľom a ním bola uzatvorená rozhodcovská zmluva, a to na samostatnom liste papiera, oddelene od samotnej zmluvy o úvere. Uzavretie zmluvy o úvere nebolo podmienené uzavretím rozhodcovskej zmluvy a ide o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku. Za nesprávny považoval odporca aj výrok o trovách konania, považujúc toto rozhodnutie za nesprávne a vydané predčasne, keďže vo veci nebolo právoplatne rozhodnuté. Nestotožnil sa ani s úhradou súdneho poplatku z podaného návrhu, nakoľko navrhovateľ nepožíva status spotrebiteľa.

Navrhovateľ vo vyjadrení k odvolaniu odporcu navrhol napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť.

Uviedol, že odporca s navrhovateľom žiadnym spôsobom neprejednával obsah rozhodcovskej zmluvy. Uvedenú skutočnosť konštatoval aj okresný súd a odporca toto stanovisko žiadnym spôsobom nespochybnil. V celom rozsahu sa stotožnil s konštatovaním súdu, že postup odporcu nemal charakter individuálneho dojednania zmluvných podmienok, takéto konanie je v rozpore s dobrými mravmi a zmluva, ktorá vznikla z takéhoto konania nemôže byť platným právnym úkonom.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p. zrušil a podľa § 221 ods. 2 O. s. p. vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, majúc za to, že odvolanie navrhovateľa je čiastočne dôvodné.

V preskúmvanej veci sa navrhovateľ návrhom došlým súdu dňa 30. 12. 2013 domáhal voči odporcovi zrušenia rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a. s., so sídlom Karloveské rameno 8, Bratislava, IČO: 35 922 761, sp. zn. SR 04641/13 zo dňa 20. 11. 2013 tvrdiac, že k vydaniu rozhodcovského rozsudku došlo na základe rozhodcovskej doložky obsiahnutej v úverovej zmluve, ktorá úverová zmluva je neplatná, pričom dôvody neplatnosti sa vzťahujú aj na uzavretú rozhodcovskú doložku. Zrušenia rozhodcovského rozsudku sa navrhovateľ dovoľával jednak z dôvodu popierania platnosti rozhodcovskej doložky (§ 40 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z. z. účinného ku dňu podania žaloby, t. j. 30. 12. 2013 - zhoršilo sa jeho postavenie ako spotrebiteľa, keď inak by sa konanie uskutočnilo v mieste jeho bydliska, podľa príslušných ustanovení O. s. p. v zmysle medzinárodných zmlúv a záväzkov, rozhodcovský súd vybral veriteľ, proti rozhodnutiu rozhodcovského súdu nie je možné podať opravný prostriedok, resp. je len obmedzená možnosť zrušiť rozhodcovský rozsudok, a to len zo zákonom taxatívne stanovených dôvodov) a z dôvodu, že pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa (§ 40 ods. 1 písm. j/ zákona č. 244/2002 Z. z. v znení účinnom ku dňu podania žaloby).

Okresný súd návrhu navrhovateľa vyhovel nepovažujúc rozhodcovskú zmluvu za platne uzavretú. Mal za to, že postup veriteľa (odporcu) predchádzajúci uzavretiu rozhodcovskej zmluve bol v rozpore s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka, keď súd nezistil, že by odporca, ktorý pripravoval rozhodcovskú zmluvu, sa vôbec venoval informovaniu navrhovateľa o základných právach a povinnostiach, výhodách a nevýhodách rozhodcovského konania, teda že celé konanie malo aspoň charakter obdobný individuálne dojednanej zmluve a postupoval čestne, v úcte k právam spotrebiteľa. Rozhodcovská zmluva síce ponúkala možnosť voľby uplatnenia nároku pred všeobecným a rozhodcovským súdom, avšak obsahovala predtlač pripravenú veriteľom, pre prípad možnosti rozhodcovského konania stanovovala právomoc rozhodcovského súdu, ktorý rozhoduje prevažnú väčšinu sporov odporcu. Ak navrhovateľ neskúmal základné predpoklady dlžníka pre poskytnutie pôžičky, je len obtiažne predpokladať, že iný charakter malo rokovanie o rozhodcovskej zmluve.

Navrhovateľ v odvolaní namietal záver súdu o neplatnosti rozhodcovskej zmluvy s poukazom na to, že rozhodcovská zmluva dohodnutá medzi navrhovateľom a ním je tzv. nevýhradnou rozhodcovskou zmluvou, bola uzatvorená na samostatnom liste papiera, oddelene od samotnej zmluvy o úvere, s ktorou bol spotrebiteľ ako zmluvná strana riadne oboznámený.

Oboznámiac sa s obsahom spisu sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že zmluva o úvere uzatvorená medzi navrhovateľom a odporcom má charakter zmluvy spotrebiteľskej, keďže z nej nevyplyva, že navrhovateľ je podnikateľským subjektom alebo by pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, pričom oprávnený pri jej uzatváraní konal v rámci svojej obchodnej činnosti, pričom bližšie v tejto časti odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku. Na vzniknutý právny vzťah sa preto aplikujú spotrebiteľské právne normy. Keďže navrhovateľ namietal platnosť rozhodcovskej zmluvy ako dôvod pre zrušenie rozhodcovského rozsudku, súd sa tiež prioritne správne zaoberal otázkou, či vôbec bola platne uzatvorená rozhodcovská zmluva medzi účastníkmi. Záver, ku ktorému okresný súd pri svojom skúmaní rozhodcovskej zmluvy dospel, však považuje odvolací súd za predčasný.

Z obsahu spisu okresného súdu vyplýva, že rozhodcovská zmluva bola uzatvorená medzi účastníkmi konania na osobitnom liste, pričom podľa čl. II, všetky spory, ktoré vzniknú zo zmluvy o úvere č. 501000521 uzatvorenej dňa 28. 11. 2011, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, ako aj spory, ktoré vzniknú z dohody o vyplnení zmienok zabezpečujúcej uvedenú úverovú zmluvu a uplatnenia práv z takto vyplnenej zmenky, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, budú riešené: a/ pred Stálym rozhodcovským súdom, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na Stálom rozhodcovskom súde, rozhodcovské konanie bude vedené podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu, a to jedným rozhodcom ustanoveným podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu, pričom účastník rozhodcovského konania môže do 15 kalendárnych dní od doručenia rozhodcovského rozsudku podať Stálemu rozhodcovskému súdu žiadosť o preskúmanie rozhodcovského rozsudku; rozhodcovský rozsudok preskúma iný rozhodca ustanovený podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu, b/ pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde podľa príslušného právneho predpisu (zákon č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok) (bod 1). Zmluvné strany sa dohodli, že pokiaľ ktorákoľvek zo zmluvných strán podá žalobu o rozhodnutie akéhokoľvek sporu, ktorý vznikne z právnych vzťahov uvedených v bode 1 tohto článku zmluvy vrátane sporu o platnosť, výklad alebo zrušenie zmluvy o úvere na všeobecnom súde, považuje sa táto skutočnosť za rozvázovaciú podmienku tejto rozhodcovskej zmluvy, ustanovenie tejto vety sa nepoužije v prípade ak pred podaním žaloby na všeobecnom súde bola podaná žaloba na rozhodcovský súd vo veci, v ktorej je touto rozhodcovskou zmluvou v súlade s vnútornými predpismi Stáleho rozhodcovského súdu založená právomoc Stáleho rozhodcovského súdu (bod 2).

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle zmluvných strán. Slobodná voľba vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a o tom čo tá-ktorá voľba konkrétne znamená. Okresný súd pri svojom vyššie uvedenom závere však vychádzal len z obsahu predložených listín, z ktorých však nevyplyva postup toho - ktorého účastníka zmluvy pred jej uzavretím. Pokiaľ okresný súd s poukazom na neskúmanie základných predpokladov dlžníka pre poskytnutie pôžičky navrhovateľom uviedol, že je len obtiažne predpokladať, že iný charakter malo rokovanie o rozhodcovskej zmluve, ide len o čisto hypotetické

konštatovanie súdu, bez akýchkoľvek reálnych základov. Súd konštatoval, že nezistil, že by sa odporca venoval informovaniu navrhovateľa o základných právach a povinnostiach, výhodách a nevýhodách rozhodcovského konania, za účelom tohto zistenia však nevykonal žiaden dôkaz, keď ani z návrhu navrhovateľa nevyplýva, či bol alebo nebol oboznámený s tým, aký význam má uzavretie rozhodcovskej doložky. Odvolací súd je názoru, že k vyvodu záveru o tom, či bol navrhovateľ odporcom informovaný o význame rozhodcovskej doložky bolo potrebné (vzhľadom na tvrdenia účastníkov konania v ich písomných podaniach a pri absencii návrhov na doplnenie dôkazov) vypočítať minimálne navrhovateľa ako účastníka konania (§ 131 ods. 1 O. s. p.), prípadne i odporcu (v tomto smere nepostačuje vyjadrenie právneho zástupcu navrhovateľa). Predmetom výsluchu mali byť okolnosti, ktoré predchádzali uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, teda najmä akým spôsobom bolo navrhovateľovi vysvetlené, že má možnosť uzavrieť rozhodcovskú zmluvu, či mu bolo vysvetlené čo rozhodcovská zmluva znamená, aký má následok jej uzavretie, či mal možnosť si rozhodcovskú zmluvu prečítať pred jej podpisom a či rozhodcovskú zmluvu chcel uzavrieť dobrovoľne, či uzavretie rozhodcovskej zmluvy bolo podmienkou poskytnutia úveru, príp. aké dôvody navrhovateľa viedli k rozhodnutiu uzavrieť rozhodcovskú zmluvu, príp. aj iné okolnosti, ktoré by z výsluchu účastníkov konania vyplynuli.

Ako dôvodnú vyhodnotil odvolací súd i námietku odporcu o nesprávnom právnom posúdení veci, pokiaľ súd prvého stupňa v prejednávanej veci aplikoval ustanovenia zákona č. 244/2002 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2014. Dňa 01. 01. 2015 totiž nadobudol účinnosť zákon č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý obsahuje samostatnú úpravu rozhodcovského konania týkajúcu sa spotrebiteľov, ktorá bola dovtedy upravená zákonom č. 244/2002 Z. z. Intertemporalitu aplikácie uvedených (dvoch) noriem rieši ustanovenie § 73 zákona č. 335/2014 Z. z. (resp. § 54b zákona č. 336/2014 Z. z.).

Podľa § 73 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z. z. ak nie je ďalej ustanovené inak, ustanovenia tohto zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní sa použijú aj na rozhodcovské konania, ktorých predmetom je spotrebiteľský spor začatý pred 1. januárom 2015. Právne účinky úkonov, ktoré boli urobené v rozhodcovskom konaní začatom pred 1. januárom 2015, zostávajú zachované.

Podľa § 73 ods. 2 cit. zákona na trvanie a plynutie lehoty na podanie žaloby o zrušení rozhodcovského rozsudku, ktorá začala plynúť pred 1. januárom 2015, sa použijú predpisy účinné do 31.12.2014; ust. § 46 ods. 3 tým nie je dotknuté.

Podľa § 73 ods. 3 cit. zákona rozhodcovská zmluva uzavretá pred 1. januárom 2015 sa spravuje predpismi účinnými v čase jej uzavretia.

V prejednávanej veci bola rozhodcovská zmluva uzatvorená dňa 28. 11. 2011. V zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení sa pre posúdenie platnosti (neplatnosti) predmetnej rozhodcovskej zmluvy použijú ustanovenia právnych predpisov účinných v čase jej uzatvorenia. Avšak na rozhodcovské konanie, ktoré začalo aj pred 1. januárom 2015, a ktorého predmetom je spotrebiteľský spor, sa použijú ustanovenia zákona č. 355/2014 Z. z. Z napadnutého rozsudku vyplýva, že okresný súd na danú vec aplikoval ustanovenia zákona č. 244/2002 Z. z. účinného do 31. 12. 2014, ktorého aplikácia je však v prípade posúdenia postavenia navrhovateľa ako spotrebiteľa od 01. 01. 2015 nemožná. Konanie o žalobe o zrušení rozhodcovského rozsudku je totiž časť tzv. rozhodcovského konania, čo vyplýva zo systematického výkladu jednak pôvodného zákona o rozhodcovskom konaní č. 244/2002 Z. z., ako aj zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní č. 335/2014 Z. z. Z uvedeného dôvodu bolo potrebné, aby okresný súd, ktorý rozhodoval už v čase účinnosti zákona č. 355/2014 Z. z., pri prejednaní a rozhodnutí veci aplikoval ustanovenia zákona č. 335/2014 Z. z. a skúmal dôvody zrušenia rozhodcovského rozsudku v zmysle už tejto platnej právnej úpravy.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. h/, ods. 2 O. s. p. napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil (vrátane výroku o trovách konania a výroku o povinnosti odporcu zaplatiť súdny poplatok za návrh, ktoré výroky sú závislé od výroku rozsudku o veci samej) a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Od vyhodnotenia zistených skutočností závisí, či a v akom rozsahu sa súd bude zaoberať aj ďalšími dôvodmi pre ktoré navrhovateľ popieral platnosť rozhodcovskej zmluvy, či porušenie všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa v rozhodcovskom konaní. V novom rozhodnutí súd prvého stupňa opätovne rozhodne aj o trovách prvostupňového a odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O. s. p.).

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.